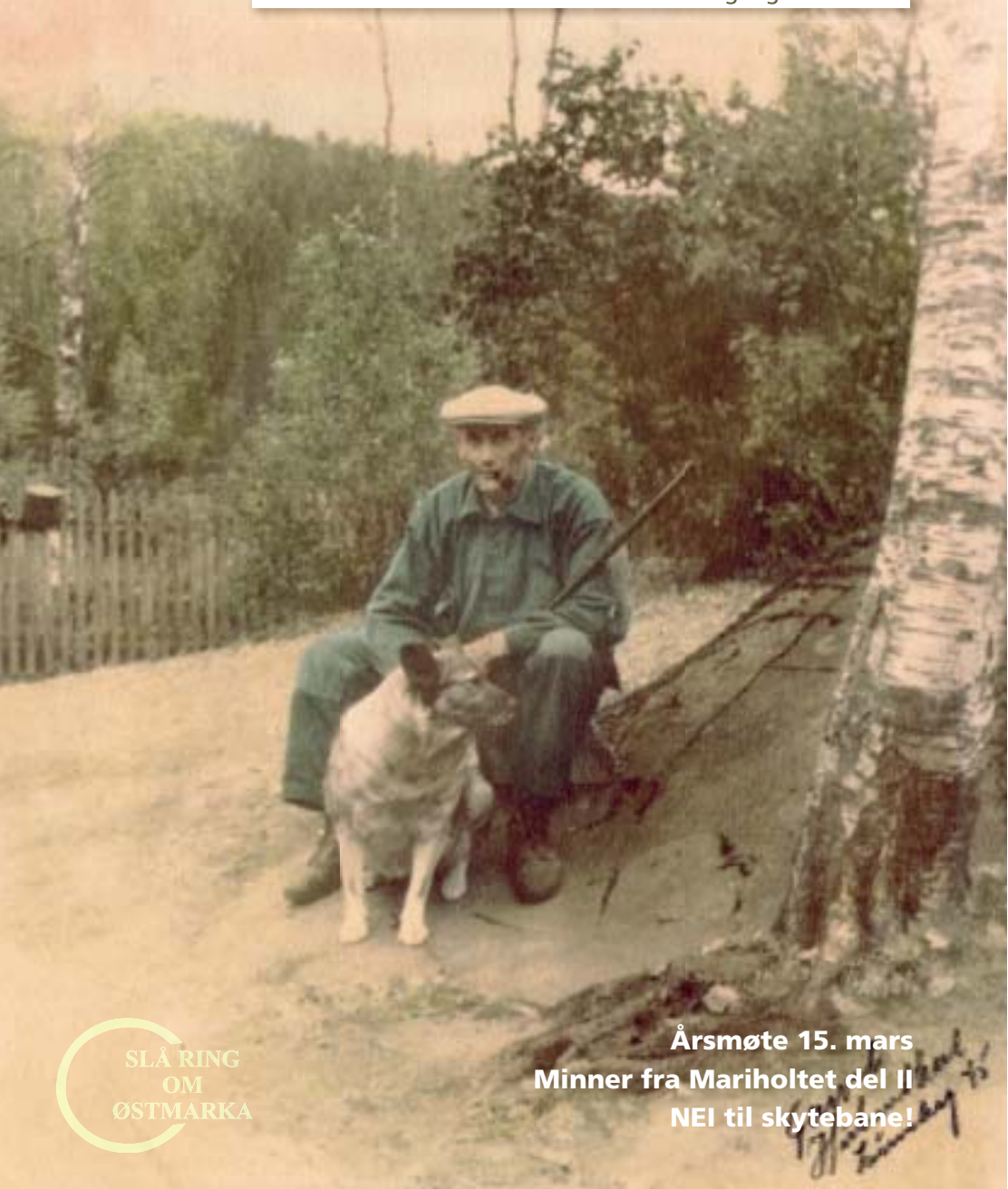

Nytt fra

ØSTMARKA

Medlemsblad for Østmarkas Venner 39. årgang Nr. 1/2005

SLÅ RING
OM
ØSTMARKA

Årsmøte 15. mars
Minner fra Mariholtet del II
NEI til skytebane!

*17/3 2005
Einar 75*

NEI til skytebane i Østmarka!

Av Steinar Saghaug

«Nei, det er ikke sant», var reaksjonen jeg fikk fra en turgåer da temaet ble brakt på bane. Jo, det er dessverre sant at Kultur- og idrettsetaten i Oslo kommune på oppdrag fra politikerne undersøker muligheten for å anlegge en ny skytebane innenfor markagrensa i Østmarka. Blant forslagene til erstatning for Prinsdal skytebane som nå drøftes, er to av alternativene i Østmarka – Godlia og Grønmo. Hvem ville trodd at forslaget om Godlia, som «alle» instanser erklærte «dødt og maktesløst» for mange år siden, skulle komme opp igjen.

En skytebane innenfor markagrensa er uforenlig med Østmarkas Venners vedtekter og formål. Anleggelse av skytebane ved Godlia eller på Grønmo vil bryte markagrensa og beslaglegge store arealer til vei, skytebane og parkeringsplasser. En skytebane vil medføre mer og uakseptabel støy som vil forplante seg innover i områder som er viktige for friluftsliv og dyreliv. Dette er bekreftet i en ny utredning som er utført for Oslo kommune.

Østmarka er landets mest brukte friluftsområde per arealenhet, og denne bruken vil bare øke. Den aktuelle delen av Østmarka er flittig brukt, og med de utbyggingsplaner som foreligger i nærliggende områder vil denne delen av Østmarka få enda større verdi som friluftsområde i fremtiden.

Skytebanen er tenkt anlagt i en landskapsmessig vakker del av Østmarka, hvor det bl.a. er bevaringsverdige myrer og et rikt dyreliv, noe som har sammenheng med at området er relativt urørt.

Grønmo-alternativet vil innebære store ulemper for Østmarkas brukere med sterk støy helt inntil en av de aller viktigste innfartsårene til marka. Støyen vil bli hørbar helt til Nøklevann. Dessuten kan veien til Østmarkkapellet bli stengt.

Med skytebane på Godlia ved Gjersrudleiken må det bygges 300 meter ny vei innover i Østmarka. Skytebanen vil legge beslag på et flere hundre mål stort natur- og friluftsområde. Områdene rundt Sølv-doblabekken karakteriseres som svært viktige naturtyper. Støyen fra skytebanen vil bli hørbar i et 10 km² stort turterreng som strekker seg til Langvann i nord, Eriksvann i øst og Rolandsåsen i syd. Skytingen vil være godt hørbar i hele nærområdet til Sandbakken sportsstue.

Østmarkas Venner skal sloss med alt vi rår over for å stoppe en ny skytebane innenfor markagrensa. Jeg avslutter i denne omgang med en sterk bønn til Oslos politikere:

Vær så snille å la oss beholde Østmarka som et sted for stillhet og naturopplevelser – også for kommende markabrukere!

Nytt fra Østmarka

Medlemsblad for Østmarkas Venner
Postboks 129, Tveita, 0617 Oslo
Ansvarlig redaktør: Steinar Saghaug
Redaksjonskomité: **Helga Gunnarsdóttir**,
Øyvind Pettersen og Johan Ellingsen
E-post: he-gunna@online.no

Forsidebilde: Ole H. Stang på Mariholdet sittende på den populære steinen på tunet ved «hytta» sammen med elghunden «Freia». Stakittgjerdet rundt hagen sees til venstre.
Grafisk design, repro og trykking: GAN Grafisk AS
Opplag: 3 000
Frist for stoff til neste nr. er 15. april 2005

Innkalling til årsmøte i Østmarkas Venner

tirsdag 15. mars 2005 kl 19.00 på Skullerudstua
Olaf Helsets vei 2, Oslo

Styret ønsker alle medlemmer velkommen til årsmøtet.

DAGSORDEN:

1. Valg av dirigent
2. Årsberetning
3. Regnskap
4. Innkomne forslag (ingen)
5. Fastsettelse av kontingent
6. Godkjenning av styrets forslag til budsjett
7. Valg

Vi holder på den gode tradisjonen med kaffe og wienerbrød.

Etter årsmøtet har vi gleden av å invitere til:

**Flyktningeruta fra Østmarka til Sverige
– et lysbildekåseri ved Lise Henriksen**

For å komme til Skullerud kan man ta T-banens linje 3 eller buss nr. 79
til Skullerud stasjon, eller kjøre til parkeringsplassen ved Olaf Helsets vei.

Styret i Østmarkas Venner 2004-2005

Leder: Steinar@Saghaug.no 91 37 22 42

Nestleder: Johan Ellingsen 64 92 80 52

Styremedlemmer:

Ida Elisabeth Hvoslef 22 28 54 63

Helga Gunnarsdóttir 95 99 23 49

Varamedlemmer: Finn Jensen 22 27 01 39

Øyvind Pettersen 22 28 44 78

Jan Olav Nybo 22 27 28 57

Randi Hauger 41 69 47 22

Arild Rambøl 63 83 06 56

Sekretær: Cathrin Welle 906 26 590 E-post: cathrin.welle@chello.no

Medlemsarkiv og regnskap: Kristin Ohnstad 93 40 66 71 E-post: kristohn@frisurf.no

Manningsprøve langs Flyktingeruta

Av Eirik Lie og Martin Gundersen

Planene om å gå Flyktingeruta har alltid vært et samtaleemne på Skullerud skole. Sommeren før hadde Eirik prøvd uten å lykkes, mye på grunn av regnværet i St.Hans-helga da turen startet. Den gangen kom de tre turkameratene seg gjennom Østmarka, som jo er den flotteste delen, men måtte gi opp da de kom til Himdalen en halv dagsetappe øst for Øyeren.

Dette året skulle ikke Eirik stoppes av noe! Han skulle til Sverige uansett værgudenes humør. Derfor byttet han ut det gamle reisefølget med nye og spreke turkamerater, byttet sekk, og pakket litt mer fornøftig enn året før. Dette skulle vise seg å være lurt. Martin, med lang erfaring fra speideren og skog og mark, viste seg å være en nyttig og hyggelig turkamerat. Og Anders med knallbra trening i hockey og skikkelig utstyr etter pappa i heimevernet, var godt rustet for denne turen.

Vi møttes på Skullerudstua kl. 09.00 med sekkene fullastet med tørrmat, knekkebrød, havregryn og alskens annet snadder man får kjøpt for penger. Dette skulle være vår proviant den neste uka, og for urbane folk som Eirik og Anders var dette en litt original feriekost.

Anders hadde «kledd seg ut» som heimevernssoldat, og hadde en stor, grønn, gammel heimevernssekk og svarte feltstøvler. Han manglet egentlig bare geværet hvis

målet var å skremme vannet av pensjonister på vei til gudstjeneste i Østmarkkapellet. Men det var det jo som kjent ikke. Anders skulle til Sverige!

Selv om Martin har mange år bak seg med speideraktiviteter og skogserfaring, ble vi to andre litt skremt da vi møtte ham på Skullerudstua. Han hadde mistet regntrekket til sekken sin, og kom gående med rosa plastponcho kjøpt på Tusenfryd over sekken. Dette var bare en slags dum forkledning for å skjule sin proffe innstilling til og erfaring med skogen. Martin skulle til Sverige!

Eirik kom vandrende i surfehatt kjøpt i Australia. Han var enda mer innstilt på å komme til Sverige enn året før. Han hadde dårlig erfaring med værgudene og troppet opp i regntøy selv om det ikke regnet, bare på rein trass. Eirik *skulle* til Sverige!

Turkameratene la i vei og gikk ivrig den første timen. Faktisk alt for ivrig. Allerede etter to timers rask gange hadde vi gått

for langt. Eirik påstod at det bare var å krysse gjennom et kratt for å komme på stien igjen. Det viste seg at han tok fullstendig feil! Vi havnet alle andre steder enn på stien igjen. Vi var faktisk på feil side av Skålsjøen, og der fikk vi et ublidt møte med høye skrenter og myrer. Eirik og Martin klatret oppover skrentene for å komme rundt vannet, og flere steder måtte de dra sekkene i tau fordi det var så bratt. Vi stiftet også bekjentskap med et kompani hoggormer som lå og døde i solsteiken. Kort sagt skaffet vi oss selv mye slit og strev – mye på grunn av overdreven optimisme og ivrighet, og litt på grunn av fraværende orienteringssferdigheter og – erfaring. Etter åtte timer uten antydning til sti, fant vi til slutt stien til Vangen og småløp de siste kilometrene. Vi slo opp presentasjonen klokken halv ett om natten, og var rimelig fornøyd med å være fremme.

Neste dag var vi oppe kl. 07.30 og tellet myggestikk. Vi rullet pent sammen presentasjonen, som hverken Anders eller Eirik var spesielt begeistret for. Det ble rett og slett for mye skog. Ekspedisjonen fortsatte, og vi gikk gjennom vakker, vernet urskog bak Børtervann, som egentlig kunne vært en fullgod erstatning for en hvilken som helst Ringenes Herre-skog.

Klokka 17 var vi ute av skogen og tilbake til mobildekningen og urbane strøk (hvis Enebakk kan kalles urbant). Båtføreren på Øyeren hadde sommerferie, og mammaen til Eirik måtte bruke det moderne hjelpemidlet *bilen* for å frakte oss rundt Øyeren. Anders hadde falt flere ganger den dagen på de regnvåte steinene og røttene, og slått seg kraftig i hofta. Derfor måtte han pent kaste inn håndkleet, erklære turen ferdig for denne gang og bli med hjem til Oslo.

Martin og Eirik derimot var fast be-

stemt på å nå riksgrensa. Vi ble sluppet av rett ved en fotballbane i Fetsund, og fyrte opp et «urbant», lite bål i en busslomme ved veien. På landet vekker sånt stor oppsikt, og det tok ikke lang tid før en nysgjerrig, eldre dame kom ut og lurte på hva vi drev med. Vi fortalte om «ekspedisjonen» vår, og hun fortalte oss om krigen og flyktningene som hadde kommet forbi. Etter å ha grillt pølser på bålet, klappa vi til køys – i telt. Vi hadde nemlig byttet ut presenningen til fordel for noe myggnett.

Da vi våknet skinte sola, og noen barn spilte fotball på banen. Vi spiste havregroten vår før vi pakket sammen sakene og fortsatte turen. Først på en traktorvei til vi kom til Himdalen. Det var en flott, avsides dal med en bekk som renner gjennom. I Himdalen er det faktisk også et deponi for atomavfall. Vi fortsatte inn i skogen, og la oss til ved et lite vann som heter Trollvann. Det nydelige været som vi hadde hatt hele dagen, ble brått avbrutt av mørke skyer, og vi fikk en tidlig kveld i teltet. Denne tiden ble brukt effektivt til sårstell og soving.

De neste dagene var det mye marsjering på skogsbilvei langs store åkre. Vi så mye høy og mange bondegårder. Vi fikk også øye på et elgpar som forsynte seg av en åker.

Den sjettede og siste dagen var vi mer motivert enn noen gang før. Da gikk vi nesten tre mil fra Kalven og til riksrøys 53. Vi gikk fort, og visste hele veien at vi kom til å greie det vi hadde diskutert og planlagt i et halvt år. Endelig skulle Eirik få sin revansj fra den bitre slutten på den forrige, mislykkede «ekspedisjonen». Vi hadde gått hjemmefra til Sverige! Dette stod egentlig ikke klart for oss før vi var bare noen mi-

nutter fra riksrøysa. Begge to var hele veien travelt opptatt med å «bare være i skogen på tur».

Dette har ikke bare vært en flott og minnerik turopplevelse, men også lærerik og spennende historietimer. Østmarka var nok den mest spennende og kuperte delen av ekspedisjonen. Den helt spesielle stemningen i skogen, og den deilige «utkoblingen» av hjernen, er ubeskrivelig. Vi følte oss nok litt mer voksne etter denne flotte turen.

Østmarkablinkskudd på Sandbakkens vegger

En stor del av veggene på markastua Sandbakken i Østmarka er nå prydet med Espen Bratlies bilder. Naturfotografen som er bosatt på Ulsrud har forevige Østmarka gjennom en årrekke. Utstillingen viser et tyvetall av hans blinkskudd og han tilbyr også en del av bildene for salg. Utstillingen vil stå ut mars-måned.

Espen Bratlie er kjent for bilder fra fjell og friluftsliv. Han har drevet som selvstendig fotograf siden 1986. Bratlie har levert

bilder til utallige friluftsliv- og naturbøker samt tidsskrifter, kalendere og postkort.

Planen er at lignende utstillinger med motiv fra Østmarka skal pryde veggene på Sandbakken framover. Vertskapet ønsker gjerne tips om kunstnere som foreviger vår nære natur, enten på lerret eller film.

Flere av bildene er lagt ut på Sandbakkens nettsider www.sandbakken.org. Markastua er åpen hver dag fram til 16.00 untatt mandag og tirsdag.

Minner fra Mariholtet Del II - Dagliglivet

Av Olaug Therese Arianssen

Bildet er muligens tatt på en søndag, siden flagget er oppe på kaféen. Fotografen står på delet mellom Mariholtet og Speed sin hytte og tomt, nesten ved den nye demningen.

Mariholtet var på ca. 100 mål. Jordene var mange og små, men med spett og hest ble det gjort en del nydyrking av mine foreldre. Tilslutt ble det 20 mål dyrket mark. Det ble dyrket forskjellige kornprodukter, grasfrø, poteter og en kjøkkenhage med grønnsaker. De forskjellige sorter skogsbær ble til syltetøy og saft, mens sopp derimot ble lite brukt. I Elvåga ble det fisket gjedde, lake, abbor og mort. Dessuten drev de med bier og kafédrift om søndagene.

Dyreholdet var som regel to melkekyr, en kvige og to kalver. Dermed kunne de også levere litt smør til meieriet. I tillegg kjøpte de to griseunger om våren som ble slaktet til jul. Hesten var uunnværlig. Den ble også brukt i skogen; Ole H. Stang (far) var sesongarbeider for Skogvesenet, hvor skogforvalter Messelt var sjefen hans. Når de trengte okser, måtte de til Bjørndalen. Kua ble leid om åsen og kom ned ved «Dammen» (ved nordenden av Elvåga).

På Mariholtet hadde ingen bygninger innlagt vann, elektrisitet eller telefon. Vann ble båret i bøtter fra Elvåga eller fra brønnen. Til belysning ble det brukt parafin. Telefon var det mulig å benytte på Branntårnet om sommeren. Denne telefonen var plassert på Sarabråten om vinteren, men ble flyttet til Branntårnet så snart det kunne bli fare for brann i skogen. Når det trengtes strø til fjøset, tok de med seg sekker og rodde til Thoresplassen, der det var sag. Det hendte også de måtte ro til Skytten for å skaffe flis.

Hvis isen på Elvåga kunne kjøres på, reiste far tidlig om morgenen for å være ved mølla på Strømmen ved syv tiden, da den åpnet. Da greide han hele jobben på

én dag. Hvis det ikke var trygg is, måtte han til Jerpseth på Oppsal. Jerpseth kjørte kornet til Strømmen mølle med bil, og far hentet melet på Oppsal noen dager senere.

Elvåga strekker seg i nord-sør retning og skiller mellom Østre Aker og Lørenskog. Det er blitt sagt at det var mye trafikk på Elvåga i tidligere tider. Mest sannsynlig tømmerdrift både sommer og vinter. På Lørenskog-siden, litt nord for den nye demningen i sundet, lå en plass som var hvilestue (kafé). Senere ble plassen leid ut som hytte, kalt Ihlehytta. Leietakerne hadde båt og annet utstyr på Mariholtet, da veien fra Oslo ble kortere på den måten enn å gå om Ellingsrud.

Folket på Mariholtet måtte være nøy-somme og mest mulig sjølhjulpne på flere områder. De fleste måtte jo være det før i tiden. Når det var én time og ett kvarter til nærmeste butikk, og dessuten lite med penger, var det nødvendig å greie seg mest mulig selv uten andres hjelp. «Mariholten»

Laura Therese Stang

etterlot seg et lite verkstedhjørne i båthuset. Det samme hadde han gjort i stand innerst i fjøsgangen. En lest for fottøy og verktøy for hårklipp lå i hjørneskapet i stua. Som ganske ung gikk Ole H. i skomakerlære. Det han hadde lært kom godt med på Mariholtet. Therese hadde tilfeldigvis som ung lært å lage skomakertråd, «bekka-tråd».

På grunn av denne kunnskapen kunne de reparere hesteselen og skotøyet raskt, men iblant måtte de kjøpe deler i Oslo eller få det hele reparert av andre. Therese (mor) kjøpte en brukt symaskin med hånd sveiv for kr. 30. Den ble mye brukt. Dagligtøyet fikk ofte hard slitasje og derfor ble det mye lapping. Ingen skulle gå med hull på

«Hytta» (bolighuset vårt) og båten veltet ved vika. Bildet er tatt fra vannkanten.

klærne. Hesten måtte Ole H. i blant sko selv, men han kjørte regelmessig til smia på Ulven der en veldig flink smed drev på. Dit kjørte han også med gårdsredskapen som måtte repareres. Hårklipp ble det også behov for, og det tok Therese seg av. Hun friserte både far og meg, men selv måtte hun til frisør i Oslo.

De syntes begge at de fleste gjøremål gikk forholdsmessig greit. Det var større og bedre bolig som var det første målet. Dernest var det innlagt vann og lys. Telefon var lengre fram i tiden.

I neste nummer kommer *del III Krigen og skolegang*

Huken på Drettvann

Av Lise Henriksen

Høsten 1994 bygde sekstiniåringen Johan Findahl en gapahuk på den lune, koselige Sletnebbodden ved Drettvann i Losbymarka. Her hadde den gamle skaukaren fra bygda Telnes nord for Tynset sitt lille fristed og paradys på jord. Det var hit til øst-siden av Drettvann Johan dro så ofte han kunne – sommerstid med sykkel gjennom Losbydalen til Fiskelausa, hvor han tråkket opp og ryddet en fin sti over åsen. Om vinteren brukte han gjerne ski eller spark.

I tidligere år travet Johan Østmarka rundt, fisket mye, lå ute og tok Ola Dilt-postene tretten år på rad, foruten Vinter-Diltten. Allerede som 12-åring i en stor søskenflokk måtte Johan ut på skogsarbeide innimellom skolegangen, og i flere sesonger drev han med tømmerfløting. I 1971 flyttet han til Lørenskog og ble Østmarka-frelst. De siste årene plaget en medfødt betennelsestilstand i føttene ham mer og mer, til han til slutt ikke greide å komme seg

inn til sin kjære «Johan-odde». Da satt han hjemme i høyblokka på Skårer og bladde i fotoalbum fra Huken og leste i gjestebøkene med hilsener fra kjente og ukjente.

Mye selskap hadde Johan gjennom årene i sin trofaste tur- og fiskekamerat Karsten Rønning og kona Dagrunn. Skjønt på Huken dukket det snart opp en kjerne av folk som møttes fast minst to dager i uka og som foretrakk å tilbringe dagen ute i uberørtheten, i god avstand fra golfanlegget på Losby. Johan delte mer enn gjerne både Huken og bålveden med andre skauvenner. Ved bålplassen foran Huken, der veden spraket og steikepanna og kaffekjelen putret, fant «Huk-folket» en enkel og hyggelig form for friluftsliv og sosialt samvær. Hit kom både eldre og litt yngre østmarkstravere i velbrukt turutstyr enten sola bakte eller kuldegradene knirket. Her opplevde de kan hende sine beste stunder i livet.

Etterhvert ble Huken et begrep – Huken

Huken en kald vinterdag Foto: LH

var ikke bare en rasteplass, men et kjært turmål, spesielt om vinteren, med beilelig beliggenhet like ved en av hovedløypene gjennom Østmarka. Dog ikke slik å forstå at folk strømmet til i horder. Faktisk kunne man sitte her i timevis uten å bli observert. Hukens lille gjestebok ble flittig benyttet av folk fra nær og fjern – også de som bare stakk bortom og spiste matpakka på treningstur.

Fast gjest på Huken i mange år var den pensjonerte sykepleieren Åse Olsen, opprinnelig fra Finnmark. Få kvinner liker seg nok så godt alene i skauen og på fjellet, og få kan fyre et kaffebål som Åse. Til Huken fant også fuglevennen og den tidligere milslukeren Reidar Degnes fra Lillestrøm veien – så å si daglig kom han med fuglemat til sine små meisevenner. Brødrene Thor og Sverre Mortensen fra Høybråten var stadig på Huken. Og til Huken kom Magne Karlsen, innfødt lørenskoging, veldig glad i å gå. Magne har registrert hver eneste beverhytte i Østmarka. Og Østmarkas sprekeste 84-åring, Morgan Midsjø, stakk gjerne innom – han langer fortsatt ut i løypene som en ungdom.

Johan og Huk-folket passet nøye på at stedet ble holdt ryddig og pent, og at ingen skulle bade eller overnatte. Noen stor forurensningsfare var det neppe med en så forsiktig bruk. Men våren 2004 var det slutt. Etter ni og et halvt år ble Huken og bålplassen til Johan beordret revet av Nedre Romerike Vannverk. For både Halssjøen, Drettvann og Fiskelausa har en gammel drikkevannsklausulering. Nå er også Johan borte, han var syk og døde omtrent samtidig med at hans lille, fordringsløse livsverk ble jevnet med jorden.

Huken og Huk-folket: Fra v Dagrunn, Karsten, Åse O., Thor, «sjefen» Johan og Sverre. Foto Johan Findahl

Nå skal turveiene få et oppsving!

Av Frithjof Funder

Idéen med turveier var muligheten for turer for fornøynsens skyld i grønne omgivelser i bebyggelsen (byggesonen), derfor er de underlagt Friluftsetaten i Oslo kommune. Gang- og sykkelveiene er bilfrie transportetapper, derfor underlagt Samferdselsetaten. Kløktige og forutseende hoder i Oslo og Omland Friluftsråd (OOF) er berømmet for initiativet til markagrensen, men de begynte også allerede i 1940-årene å streke opp traséer på kartet – grønne forbindelseslinjer mellom boligområdene og Marka, og på tvers mellom boligområdene. Det tjener Oslo kommune til heder at man tente på idéen og samarbeidet seg frem til det som i dag er Oslos regulerte, overordnede turveinett – ordnet alfabetisk og numerisk – derfor de kryptiske betegnelsene. Fra A1 i bydelene Ullern og Vestre Aker – langs Lysakerelva fra fjorden til Bogstad, til turvei E23 i bydel Søndre Nordstrand – fra Gjersrudtjern rett syd via Stensrud til Oppegård.

Oslos turveinett har en samlet lengde på 250 km, men bare grovt regnet en tredjedel er ideelle grønne, gruslagte veier eller stier. Over en tredjedel er asfalterte gang- og sykkelveier og nesten en tredjedel er fortau. Asfaldtekket er ideelt for syklisters kanskje, men ikke for fotgjengere.

Gjennom et prosjekt initiert av OOF og støttet av Friluftsetaten (tidligere Park- og idrettsvesenet og Skogvesenet) fikk undertegnede anledning til å gå opp hele turveinettet i terrenget sommerhalvåret 2004, beskrive tilstanden og foreslå forbedrin-

ger. Det utkastet jeg laget ble så sendt ut via OOFs kontaktnett til mer lokalkjente personer, foreninger etc. (En stor takk til Østmarkas Venner for svært grundige kommentarer!). Med en videreutvikling av OOFs turveiutvalg med en "fadderordning" for de enkelte turveiene og et godt samarbeid med entusiastiske Friluftsetaten, lover dette godt for en oppgradering av arbeidet med vårt verdifulle turveinett.

Det er en sann jungel av skilt og merking av turveiene. Samferdselsetaten har hånd om sykkelveinettet, og merker dem med de rødbrune skiltene med en sykkel og piler med stedsnavn i retningene de fører. De har også hånd om det de definerer som gang- og sykkelveier. De merkes med de blå skiltene som viser en mann som leier et barn. Fra gammelt av har de satt opp blå skilt med bare ordet Turvei. Når vi nærmer oss Marka har vi både Skiforeningens og DNT Oslo og Omegns treskilt, samt deres henholdsvis røde og blå merker. Og så for noen år siden begynte Friluftsetaten, som altså forvalter turveinettet, å merke turveiene med forseggjorte, dypgrønne skilt. En årsak til forvirringen er at disse traséene er sammenfallende på mange strekninger. Et annet og større problem er at mange turveistrekninger ikke er merket eller skiltet. Dels har man ikke kommet så langt, dels kan man ikke merke over privat eiendom uten tillatelse. Dette gjør at man må bruke et turveikart. Så det blir en nødvendig oppgave snarest å enes om ensartet og tilstrekkelig skilting og merking.

En rekke av turveiene forbinder forskjellige strøk i byen med Østmarka:

- D9 fra Grorud jernbanestasjon, via Alnaparken til Lindebergåsen.
- D11 fra Stovner over Høybråten, via Karihaugen og opp langs Munkebekken.
- D13 fra Stovnerveien til Ellingsrudelva, deretter opp langs Munkebekken.
- D14 fra Haugen til Munkebekken.
- D15 fra Strømsveien over Trosterud, alternativt Lutvann leir.
- D16 fra Smalvollen ved turvei D10 (langs Alna) via Dr. Dedichens vei til Trosterud og Haugerud skoler.
- E1 fra Smalvollveien ved Tvetenbrua via Tveita, Trasop og Hellerudveien.
- E2 fra Hellerud over Nordre Skøyen gård til Østensjøvannet og opp til Oppsal skole og Trasophallen.
- E3 fra Valhallveien over Ekeberg/Brannfjellveien, via Plogveien og Østensjøvannet til Sarabråtveien og Ulsrudvann.
- E4 fra Svartdalsparken via Ryen, Østensjøvannet og Bogerudmyra til Rustadsaga og Nøklevann.
- E5 fra Enebakkveien via Østensjøvannet og Bogerudmyra og opp til Haraløkka.
- E6 fra Lambertseter via Raschs vei til Abildsø og Østensjøvannet.
- E8 fra Lambertseter via Skullerudveien til Skullerud/Skraperudtjern.
- E9 fra Fiskvollbukta opp langs Ljanselva til Skullerud.
- E11 fra Ljabru til Ljanselva, så til Lofsrudhøgda, over Dalsåsen ved Søndre Dal eller over Brattli til Østmarka.

Slå ring om Østmarka!

Du som vil støtte Østmarkas Venner, bli medlem! Skriv navn og adresse her, klipp ut denne annonsen og send den til: Østmarkas Venner, Boks 129 Tveita, 0617 Oslo

Navn:

Telefon:

Adresse:

Postnummer:

Kontingenten er kr. 100 per år. Borettslag, bedrifter og organisasjoner kr. 200 per år.
Blankett vil bli tilsendt etter innmelding.

Besøk våre nye hjemmesider: www.ostmarkasvenner.no

SLÅ RING
OM
ØSTMARKA

Årsberetning 2004

Styret framlegger med dette årsberetning for 2004.

Styrearbeid, tillitsvern, medlemmer og økonomi

Styrets sammensetning. Styrets sammensetning i perioden har vært:

Steinar Saghaug, leder	x
Johan Ellingsen, nestleder	
Helga Gunnarsdóttir	x
Ida Elisabeth Hvoslef	
Øyvind Pettersen*	x
Jan Olav Nybo	
Randi Hauger	x

Varamedlemmer

Finn Jensen	x
Arild Rambøl	x

*Øyvind Pettersen gjeninntrodte i styret i juni 2004.

Oddvar Rolstad har, i egenskap av leder av Skog- og kulturminneutvalget, møtt fast på styremøtene.

Regnskap og medlemsarkiv

Kristin Ohnstad	
Revisor: Erik Jøntvedt	x

Valgkomité

Kai Ekanger, leder	x
Trine Johnsen	x
Solveig Bjerkvold	x

(x bak navn viser at vedkommende står på valg på årsmøtet).

Ansettelse av sekretær

Cathrin Welle er ansatt som sekretær fra 15. september 2004. Stillingen utgjør omlag ett månedsverk.

Styremøter

I perioden har det vært avholdt 7 styremøter. Også i denne perioden har det vært et nært samarbeid og god kontakt med andre friluftsansjasjoner og offentlige etater. Styret og fagutvalgene har representert foreningen i fellesmøter, utredninger og arbeid innen foreningens formål. Uttalelser til myndigheter og andre instanser har vært utarbeidet av styret og/eller fagutvalgene.

Representasjon og deltakelse

Steinar Saghaug og Johan Ellingsen har sittet i representantskapet i Oslo og Omland Friluftsråd (OOF). Steinar Saghaug sitter i valgkomiteen i OOF. Gunnar Jonassen har representert Østmarkas Venner (ØV) i Oslo og Omegn Turistforening, mens Oddvar Rolstad har representert ØV i Skiforeningen. Johan Ellingsen har representert foreningen i en ressursgruppe som skal gjennomføre en registrering og verdivurdering av kulturlandskap i Follo. Trine Johnsen har representert ØV i Miljøprosjekt Ljanselva. Rolf Eliassen har representert foreningen i underutvalg «Naturvern, biologisk mangfold, dyreliv og fisk» i forbindelse med Friluftsetatens revisjon av Flerbruksplan for Oslo kommuneskoger. Steinar Saghaug og Rolf

Eliassen har representert foreningen i «Puttjerngruppa». Steinar Saghaug og andre har representert foreningen med foredrag og innledninger på møter og seminarer.

Medlemmer

Ved årsskiftet 2004/2005 hadde foreningen 2626 medlemmer, hvorav 143 organisasjoner og borettslag. Dette er en økning på 345 medlemmer i forhold til året før. Totalt er 101 strøket fra medlemsarkivet. Disse har enten gått bort, meldt seg ut eller blitt strøket fordi de skylder to års kontingent. ØV har fem æresmedlemmer: Håkon Hartmark, Kai Ekanger, Kjell Staxrud, Gunnar Jonassen og Oddvar Rolstad.

Styret i ØV gjennomførte ni vervesøndager, fordelt på vår- og høstsesongen. Vi har stått på Østmarksetra, Rustadsaga, Skullerud, Bysetermosen, Ellingsrud og Losby. Det ligger vervebrosjyrer på alle markastuene, og det er stadig flere som melder seg inn over nettet.

Kontingenten

Kontingenten har i 2004 vært på kr. 100,- for vanlige medlemmer og kr. 200,- for organisasjoner og borettslag. Styret foreslår at kontingenten holdes uendret.

Økonomi

Foreningens økonomi er tilfredsstillende. Kontingentinntekten har vært meget bra, kr. 252 575,-, noe som er kr. 7 575,- mer enn budsjettet. Det er også i år mottatt en anonym pengegave øremerket musikk til minnestunden på Sarabråten 7. juni, samt kommunale bidrag. Det alt vesentlige av utgiftene er knyttet til trykking og utsendelse av medlemsbladet «Nytt fra Østmarka». Økte portoutgifter kommer som følge av økning i portotakstene, samt økning av medlemstallet. Foreningen har anskaffet pc-utstyr. Årsresultatet viser et overskudd på kr. 9 235,-. Regnskap for 2004, revisjonsberetning og styrets forslag til budsjett for 2005 følger vedlagt.

Fagutvalg

Foreningen har følgende utvalg: Skog- og kulturminneutvalget (Oddvar Rolstad, Øyvind Pettersen, Finn Jensen, Randi Hauger, Ida Elisabeth Hvoslef), Plan- og markagrensutvalget (Jan Olav Nybo, Ida Elisabeth Hvoslef, Arild Rambøl og Johan Ellingsen) og Redaksjonsutvalget (Helga Gunnarsdóttir, Øyvind Pettersen og Johan Ellingsen). Det vises til egne rapporter fra fagutvalgene nedenfor.

Skog- og kulturminneutvalget

Skog- og kulturminneutvalget har representert ØV ved årets Markadag, som ble avviklet på Krokhol golfbane i regi av OOF. Temaet for dagen var tilrettelegging og anlegg i Marka, og Steinar Saghaug var en av innleiderne. Skog- og kulturminneutvalget har også vært involvert i arbeidet med revisjonen av Flerbruksplan for Oslo kommuneskoger, der bl.a. Johan Ellingsen og Oddvar Rolstad er oppnevnt som medlemmer i et utvalg som skal ta for seg skjøtsel av kulturlandskapet i Marka-sammenheng.

Naturvernforbundet i Oslo og Akershus (NOA) er i gang med registrering av områder i Marka med spesielle naturkvaliteter, såkalte «Eventyrskoger». Skog- og

kulturminneutvalget har hatt to møter med NOA i forbindelse med registrering av slike områder i Østmarka.

De stygge sporskadene etter skogsdrift ved Bjønnåsen er behørig kommentert i «Nytt fra Østmarka», og Skog- og kulturminneutvalget vil følge opp saken for å påse at skadene blir utbedret tilfredsstillende.

Ellers har planene om skytebane i Østmarka dukket opp igjen i forbindelse med nedleggelse av skytebanen ved Prinsdal. Det har vært avholdt en rekke befaringer, og kommunale instanser skal legge frem en utredning om de forskjellige alternativene i begynnelsen av 2005.

På kultursiden har utvalget videreført arbeidet med å rekonstruere Ellingsrud mølle fra 1795. Frithjof Funder har engasjert arkitekt og ekspert Bjørn Berge til dette arbeidet, som har basert seg på gamle branntakspapirer m.m. Utgiftene til dette arbeidet (totalt kr. 3 000,-) er blitt dekket av det beløpet vi har fått tildelt til dette prosjektet fra Samarbeidsrådet for naturvernsaker.

Friluftsetaten i Oslo kommune har av budsjettmessige grunner ikke tatt noen avgjørelse vedrørende videre bruk av Sørli gård ved Nøkle vann. Da vi mener det er viktig at gården brukes, aktualiserer dette ytterligere ØVs oppfordring til etaten om å samarbeide med private foreninger om bruk av gården, for eksempel som en Barnas Friluftsgård.

Plan- og markagrenseutvalget

Generelt

Selv om ØV erfarer at vårt eget og OOFs arbeid med å være vaktbikkje mot overskridelser av markagrensen er høyst nødvendig, opplever vi allikevel at forståelsen for Marka som friluftsområde for regionens befolkning bare vokser og vokser. Dette viser seg bl.a. i oppløftende tall over hvor mange som bruker Marka ukentlig, økt forståelse for sammenhengen mellom friluftsliv og helse, mer midler til friluftslivet og økende kommunal og fylkeskommunal fokus på tilrettelegging for friluftsliv.

Man må helt tilbake til 1950-tallet, da de første drabantbyene ble etablert, for å finne en byggeaktivitet i Oslo tilsvarende den i 2004. Det har i lang tid vært hevdet at vi må endre markagrensen for å redde byen fra boligmangel. Markaorganisasjonene har i flere år pekt på Oslos store arealreserver, som gjør det unødvendig å gå løs på Marka. I 1999 utga OOF og Skiforeningen et hefte om boligbygging og Markagrensen, og det som står der viser seg å stemme forbausende bra med dagens situasjon. På høstens representantskapsmøte i OOF ble dette kommentert bl.a. av byrådsleder Erling Lae, som sa seg enig i foreningenes syn på boligreserver. Lærdommen må være at vi i markaarbeidet må legge svært langsiktige perspektiver til grunn, og ikke etterkomme politikernes ofte kortsiktige vurderinger.

Endring av reguleringsbestemmelser for Grønmo fyllplass

I vårt innspill til konsulentfirmaet Hjeltnes Cowi, som hadde oppdraget med å lage nye reguleringsbestemmelser for Grønmo fyllplass, beklaget vi sterkt at planområdet nå var foreslått utvidet. I stedet burde det vært lagt fram en offensiv plan for å legge ned fyllplassen og tilbakeføre arealene til naturlig tilstand, i tråd med tidligere bystyrevedtak. ØV reagerte spesielt på at de foreslåtte utvidelsene var lagt inn i Marka.

Deler av ØVs styre var også i en høring hos en arbeidsgruppe i Samferdsels- og miljøkomitéen i Oslo kommune om samme sak. Vårt budskap, som også ble overlevert skriftlig, var at Oslo bystyre den 5. april 2000 vedtok å legge ned Grønmo som avfallsdeponi, og byrådet ble bedt om å lage en avviklingsplan. Dette må forstås slik at all drift på Grønmo skal legges ned, og arealene tilbakeføres. Hele anlegget ligger innenfor Marka, og naturlig etterbruk er tilrettelegging for friluftsliv. Vi understreket at vi var positive til arbeidet med å gradvis trappe ned avfallsmengden, bearbeide terrenget og plante til arealet. Vi uttrykte imidlertid sterk skepsis til å beholde og videreutvikle funksjoner som mottak av gravemasser, gjenvinning av slagg, behandling av oljeholdige masser og mottak av jord/hageavfall etter 2007. Vi advarte også mot å beholde Grønmo som beredskap, og oppfordret arbeidsgruppa til å lage en plan for utfasing av de nevnte funksjonene.

Kommunedelplan for anlegg og områder for friluftsliv – tekstdel

I vårt høringssvar uttrykte vi glede over at det nå lages en egen kommunedelplan for friluftsliv. Vi etterlyste imidlertid en konkret handlingsplan som kunne gjort det lettere å følge opp planen. Vi viste til at skjøtsel/vedlikehold av friområder i større grad kunne settes bort til frivillige, og vi advarte mot å bygge ut ubebygde arealer i stedet for å regulere dem til friområder. ØV oppfordret til å sikre 100-meter-skoger for barn og støttet at hytter i Marka gjøres tilgjengelige for allmennheten. Innsats og ressurser for å erverve arealer til turveier, friområder og parkeringsplasser ifm. utfart må økes. Oslos turveisystem trenger et kraftig løft, bl.a. ved at viktige turveidrag erverves og sikres og ved å jobbe for planfrie kryssinger av T-bane, vei og jernbane. ØV ga støtte til arbeidet som gjøres med å restaurere og gjenåpne Oslos vassdrag. Vi pekte også på hvor viktig det er å ta vare på viktige kulturlandskap i Markas randsone, bl.a. ved bruk av beitedyr, og advarte mot for tung tilrettelegging i Marka.

Kommunedelplan for friluftsliv - tiltaksdelen

For første gang ble det bestemt at det i Oslo skulle lages separate kommunedelplaner for idrett og friluftsliv, som grunnlag for tildeling av spillemidler til anlegg/tiltak. I mange bydeler ble det etablert egne friluftsutvalg, mens andre valgte å bruke eksisterende idrettsutvalg, evt. supplert med representanter fra friluftsansjasjoner.

OOF ble av kommunen bedt om å organisere arbeidet med å lage kommunedelplanen for friluftsliv med forslag til konkrete tiltak. ØV spilte inn en rekke fornuftige forslag, som så ble fulgt opp i de enkelte bydelvis utvalgene, bl.a. i Østensjø og Søndre Nordstrand, der ØV var representert.

De viktigste tiltakene vi foreslo, var en generell opprustning av turveinetten, oppgradering av informasjonstavler inn mot Marka og i viktige grøntområder utenom Marka, oppgradering av rasteplasser på mye brukte plasser i Marka, bedre toalettforhold på badeplassene, oppgradering av området ved Skrapertjern (ny brygge, åpning av bekken ned mot Skrapertjern og bru over denne, samt åpning/rassikring av den stengte turveien sørvest for tjernet) og kulturlandskapsprosjekt langs Ljanselva.

Mange av disse tiltakene ble seinere prioritert av bydelene, og det blir spennende å se om de når opp i den endelige handlingsplanen for Oslo.

Turveier i Oslo

Et eksempel på langsiktig arbeid er bestrebelsene for å få til en turvei langs Alna med forgreninger til Østmarka og Lillomarka. OOF har nedlagt et formidabelt arbeid med å finne aktuelle traséer, samtidig som bydelene rydder opp langs elva. Vi har avgitt uttalelse på selve turveiforslaget, samt kommentert to forslag til reguleringsplaner for området rundt Bryn/Smalvollvn. Og i forbindelse med Frithjof Funders statusrapport om turveisystemet i Oslo, som han har utarbeidet for OOF, har vi gitt faglige innspill for de bydelene som grenser til Østmarka.

Sammen med Ellingsrud Vel, har ØV bidratt til at Lørenskog kommune har satt i stand brua over Ellingsrudelva.

Kulturlandskap – vern ikke nok

Nærrområdene til boligområdene i Oslos østre deler består hovedsakelig av skog og tidligere dyrket mark. Dette var ofte småbruk som ble kjøpt opp av kommunen med tanke på framtidig boligbygging. Med tanke på å bevare markagrensen, er det strategisk meget viktig å rydde og skjøtte disse gamle kulturlandskapene. Men også for opplevelsens skyld og for å bevare områdenes rike biologiske mangfold. ØV engasjerte seg i 2004 sterkt i arbeidet med å få i gang aktiv skjøtsel av gammelt kulturlandskap innenfor Oslos grenser. Det er registrert ca. 600 dekar jordbruksareal bare på byens østside. Selv om områdene er vernet, hindrer dette ikke at de fortsetter å gro igjen. I et samarbeidsprosjekt mellom Det Kgl. Selskap for Norges Vel og Friluftsetaten i Oslo kommune kom det i sommer i gang beiting med innleide husdyr(storfe) på Sørli ved Haraløkka og i Rausjø i Enebakk. Sommeren 2005 er det planen at det også skal beite storfe (og/eller sau) på Smeden og på Sagstua. Dyra leies inn fra husdyrbønder i Enebakk og Lørenskog.

Atkomst Ekebergdalen

ØV følger konflikten om atkomsten til Marka via Ekebergdalen i Enebakk nøye. Dagens situasjon med to motvillige grunneiere virker fastlåst. Videre arbeid med saken er heller ikke prioritert av kommunen. For å løfte saken opp på et høyere politisk nivå har ØV påpekt situasjonen i Ekebergdalen i sitt høringsvar til «Sektorplan for idretts- og friluftslivsanlegg og fysisk aktivitet i Akershus fylke 2005-2008».

Redaksjonsutvalget

«Nytt fra Østmarka»

Foreningens medlemsblad «Nytt fra Østmarka» blir gitt ut fire ganger i året. Medlemsbladet sendes alle medlemmer samt en rekke organisasjoner, politikere og massemedier. Bladet redigeres av et redaksjonsutvalg. Foreningen får mange positive tilbakemeldinger på medlemsbladet.

Vervebrosjyre

Vår vervebrosjyre ble revidert i 2003 og trykket opp i 10.000 eksemplarer. Den er lagt ut på stuen i Østmarka og en rekke andre steder.

Nettside

Våre nettsider har siden januar 2003 vært å finne på adressen www.ostmarkasvenner.no. Sidene oppdateres jevnlig av vår nettredaktør Jan Saghaug, og de er godt besøkt av medlemmer og andre interesserte. Vi har faktisk hatt hele 6000 besøkende over de siste to årene. Antall leste sider per måned er blitt mer enn firedoblet i samme periode og ligger nå på rundt 900 sider

i gjennomsnitt. Høringsuttalelser o.l. legges ut som pdf-filer, og disse er det hver gang rundt 400 som laster ned og leser. De utvalgte artiklene fra medlemsbladet som legges ut har nok også vært med på å bidra til at vi mottar stadig flere innmeldinger direkte fra våre nettsider.

Romeriksporten og Østmarka

Foreningen holder fortsatt beredskap via «Puttjerngruppa». Jernbaneanverket har ansvaret for å overvåke og følge opp områdene som er berørt av Romeriksporten. Et automatisk overvåkingsopplegg viser til enhver tid trykk og vannmengde i grunnen. Det lekker fortsatt like mye ned i tunnelen fra Puttjern-området og Lutvann som da tettingen ble avsluttet, men området holdes kunstig «i live» av et vanninfiltrasjonsanlegg som presser vannet opp igjen. Det er grunnen til at vannstanden nå holdes oppe og Nordre Puttjern har vann igjen.

Arrangementer

Årsmøtet

Årsmøtet ble avholdt på Skullerudstua 23. mars 2004. På årsmøtet ble Oddvar Rølstad utnevnt til æresmedlem i ØV. Etter den formelle delen av årsmøtet, presenterte historieprofessor Finn Erhard Johannesen den nye utgivelsen av Sigurd Senjes bok «Østmarka» og Even Saugstad kåserte om sin nye bok «Hilsen fra Osloområdet».

Minnestund på Sarabråten

Tradisjonen tur ble det avholdt minnestund på Sarabråten 7. juni, denne gang med nærmere 300 frammøtte. Kai Ekanger ledet minnestunden, godt assistert av Braathens Bedriftskor og Østre Aker Musikkorps. Kveldens hovedtaler var Kirsti Kolle Grøndahl. Minnestunden ble avsluttet av Steinar Saghaug. Arrangementet var en del av Oslo Miljøfestivals program.

Guidet tur med Even Saugstad

En guidet tur rundt nordre del av Nøklevann med Even Saugstad ble arrangert 16. oktober. Vi var særdeles uheldige med været, men oppmøtet var allikevel godt. Dette var et fint tiltak, som fikk god respons fra deltakerne. Og fra Even Saugstad fikk vi tilbakemelding om at han gjerne blir med på flere lignende turer. Det er enighet i styret om at vi vil forsøke å legge opp til en vartur i 2005.

Høstmøte: Levende kulturlandskap?

ØV inviterte til høstmøte for medlemmene på Skullerudstua 4. november. Første del av det faglige opplegget hadde tittelen «Kulturmark – verdt å ta vare på?». Om dette foreleste Anders Bryn fra Norsk institutt for jord- og skogkartlegging (NIJOS), hvorpå Tor Øystein Olsen, leder av Maridalens Venner, ga eksempler på skjøtsel. I andre del stilte vi spørsmål ved kulturlandskapet i vårt eget nærmiljø. Hanne Sickel og Johan Ellingsen fortalte her om skjøtsel på Sørli, Smeden og Rausjø. Det var satt av tid til kommentarer, som ble mange og viste et godt engasjement. Diskusjonen og de ca. 70 frammøtte fortalte om en stor interesse for et særdeles aktuelt tema. Det konkluderes med at det var et sjeldent vellykket møte!

REGNSKAP 2004 OG BUDSJETT 2005

DRIFTSINNEKTER	2003	Budsjett 2004	2004	Budsjett 2005
Kontingenter	225 110,00	245 000,00	252 575,00	255 000,00
Tilskudd/gaver	12 500,00		8 500,00	
Renteinntekter	7 178,07	5 000,00	2 908,00	3 000,00
SUM INNEKTER	244 788,07	250 000,00	263 983,00	258 000,00

DRIFTSKOSTNADER				
Lønn/arb. giver avg.	28 525,00	50 000,00	34 750,00	50 000,00
Møter/tilstelninger	24 908,00	25 000,00	25 580,00	25 000,00
Medlemsblad	88 662,00	105 000,00	101 082,00	105 000,00
Vervebrosjyre/profilering	16 492,00			10 000,00
7. juni arrangement	9 156,00	10 000,00	8 259,00	10 000,00
Kontorrekvisita	489,00	5 000,00	1 692,00	5 000,00
Porto	22 949,86	40 000,00	47 214,00	45 000,00
Andre kostnader	11 798,50	10 000,00	36 171,00	15 000,00
Kulturminne Ellingsrud		5 000,00		5 000,00
SUM KOSTNADER	202 980,36	250 000,00	254 748,00	270 000,00
Pr. 31.12.	41 807,71		9 235,00	-12 000,00

BALANSE

EIENDELER	2004	2003
Kasse	1 500,00	0,00
Driftskonto	97 975,97	86 388,09
Skattetr konto	16 294,38	22 807,11
Høyrentekonto	147 509,21	144 869,21
Forskuddsbet	803,00	570,00
	264 082,56	254 634,41
GJELD		
Offent.avg/forskuddsskatt	16 010,00	28 845,00
Leverandørgjeld	13 048,06	0,00
	29 058,06	28 845,00
Egenkapital 1.1	225 789,41	183 981,70
Årets resultat	9 235,09	41 807,71
Egenkapital 31.12.	235 024,50	225 789,41
SUM GJELD EGENKAPITAL	264 082,56	254 634,41

REVISJONSSSELskapet JØNTVEDT AS
registrerte revisorer

Sentrumveien 6A, 1400 Ski
Telefon: 64 87 62 42
Faks: 64 87 62 77
E-post: post@rj.no
Kontonr.: 9235.19.77886
Org.nr.: 986 204 563 MVA
www.rj.no

Til årsmøte i

Østmarkas Venner

Medlem i

Den norske Revisorforening

REVISJONSBERETNING FOR REGNSKAPSÅRET 2004

Vi har revidert årsregnskapet for Østmarkas Venner for regnskapsåret 2004, som viser et overskudd på kr 9.235. Årsregnskapet består av resultatregnskap og balanse. Årsregnskapet er avgitt av Østmarkas Venners styre. Vår oppgave er å uttale oss om årsregnskapet og øvrige forhold i henhold til revisorlovens krav.

Vi har utført revisjonen i samsvar med revisorloven og god revisjonsskikk. God revisjonsskikk krever at vi planlegger og utfører revisjonen for å oppnå betryggende sikkerhet for at årsregnskapet ikke inneholder vesentlig feilinformasjon. Revisjon omfatter kontroll av utvalgte deler av materialet som underbygger informasjonen i årsregnskapet, vurdering av de benyttede regnskapsprinsipper og vesentlige regnskapsestimater, samt vurdering av innholdet i og presentasjonen av årsregnskapet. I den grad det følger av god revisjonsskikk, omfatter revisjon også en gjennomgåelse av selskapets formuesforvaltning og regnskaps- og intern kontrollsystemer. Vi mener at vår revisjon gir et forsvarlig grunnlag for vår uttalelse.

Vi mener at

- ✓ årsregnskapet er avgitt i samsvar med lov og forskrifter og gir et uttrykk for Østmarkas Venners økonomiske stilling 31. desember 2004 og for resultatet i regnskapsåret i overensstemmelse med god regnskapskikk
- ✓ styret har oppfylt sin plikt til å sørge for ordentlig og oversiktlig registrering og dokumentasjon av regnskapsopplysninger i samsvar med lov og god regnskapskikk i Norge

Ski, 31. januar 2005

Revisjonsselskapet Jøntvedt AS

Eirik Jøntvedt
Registrert revisor

B ØKONOMI
ÉCONOMIQUE

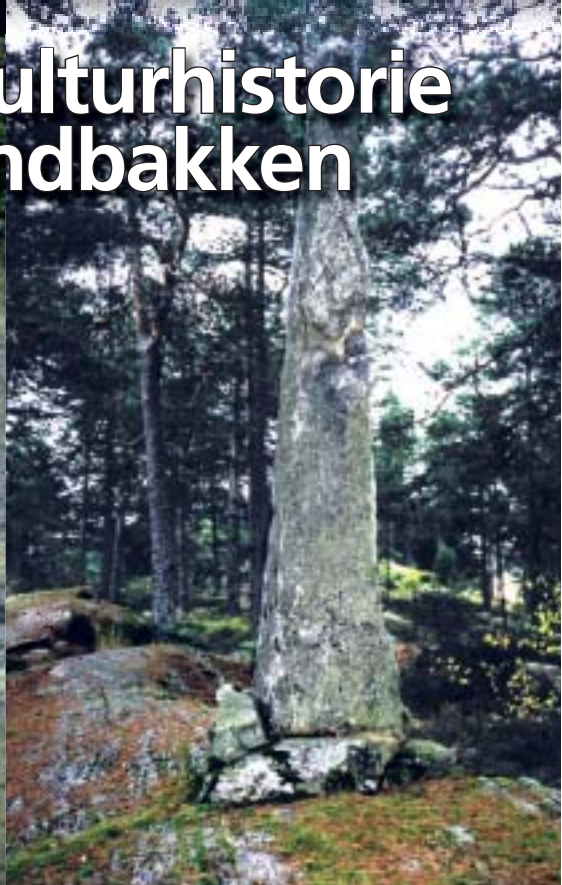

Returadresse: Østmarkas Venner, Postboks 129 Tveita 0617 Oslo

NORGE

P.P.

Natur- og kulturhistorie rundt Sandbakken

I anledning Friluftsåret 2005 inviterer Østmarkas Venner til guidet tur med Even Saugstad

Lørdag 23. april kl 11–15

Vi starter ved parkeringsplassen ved Sandbakken og går innom bl.a. Dølerud, bautaen på Spinneråsen og Jesusbilder ved Sandbakken. Turen avsluttes etter eget ønske med en kaffekopp og noe å bite i på Sandbakken kafé. Turen går på stier og i terrenget så godt fottøy er viktig. Ingen påmelding.